

bogumili, muslimani, bosna
herzegovina

ekumenizam,
екуменизам
календар

СВЕТИ ЈОВАН ЗЛАТОУСТИ
БЕСЕДА ОСМА
О покајању

Иако се јуче растадох од вас, не беше то зато што сам тако хтео, већ силом прилика је тако морало бити. А растадох се само телом а не и усрђем; растадох се телесно од вас али не и мислима; јер колико ми могуће беше обухватих вас све и у мислима држах, па чим ме ова стара болест остави, похитах жељно да лица ваша браћо видим, па иако тегобе болести још осећах прибегох вашој љубави.

Други болесници када се опораве од болести, купатила и умиваонице траже, а ја за достојније нађох да жељена ваша лица видим и чежњу вашу за слушањем да задовољим, да видим пучину ову велику која је без соли и море ово без таласања. Дођох, велим, да прегледам почишћену њиву вашу. Има ли игде пристаништа као што је Црква или таквога блаженствас као на овом нашем скупу.

Та овде нема змије која би човеку непријатељства чинила, но Христос је, који тајне открива, нема овде Јеве, која би собом спотицала, но превасходан је сабор, а није ни

лишће дрвећа, но плод духа; није ограда од трња, но лоза плодоносна. А ако и трн нађем, претворићу га у маслину пошто је Црква слободном вољом обдарена па и не може трпети недостатке природе. А тако ако и на вука наиђем, учинићу га овцом и то не тако што ћу му природу изменити но његову вољу. А због овога неће погрешити онај који Цркву лепшом од Нојевог ковчега назове. Јер ковчег је примао у себе животиње и животиње сачувао, Црква напротив прима животиње али их потпуно мења. Тако је у ковчег ушао јастреб и као јастреб је изашао, а овде пак у Цркву ко као јастреб уђе излази као голуб, ко као вук уђе излази као овца, ко улази као змија излази као јагње и то не зато што му се природа променила него што је зло протерано. А зато и ја често о покајању говорим јер је баш оно тешко и страшно грешнику, оно је мелем против свакога греха, оно истребљује безакоње, отире сузе, смелост пред Богом даје, оружје је против ђавола, мач што му главу одсеца, оно је нада спасења и оно што одагнава очајање. Човеку оно небо отвара, у рај га уводи па и самом ђаволу одолева и управо зато што оно наду улева да ћемо ђавола њиме победити, често о покајању говори.

Јеси ли дакле грешан? Немој да очајаваш.

Тако овим јелејем нећу никада престати да вас помазујем јер ми је познато какво је оружје против ђавола ваше неочајавање. Имаш ли грехе, немој очајавати. Нећу никада престати да о овоме говорим јер како сваки дан грешимо, сваки дан се морамо и кајати и као што оронулим кућама чинимо и на место трулог ново мећемо, па кад гдегод што струли ми то одбацујемо и мењамо и од таквог труда никада не презамо, тако ако си овог дана пао у грех, обнови се покајању.

А да ли је могуће, рећи ћеш, покајнику да се спасе?

Врло могуће.

Цео сам живот у гресима провео, па хоћу ли се спасти ако се покајем?

Хоћеш дакако.

А чиме се то доказује?

Човекољубљем Господа твога!

На покајање твоје дакле уздам се ја, а је ли то покајање тако силно да толике мрље очисти?

Кад би то само од покајања зависило ти би се с правом требао плашити, али са покајањем је спојена и милост Божија, а човекољубље је Божије безмерно као што му је у благост неизрецива. Злића твоја меру има, а исцељење нема меру. Па и грех твој, ма какав да је, грех је човечански, а милосрђе је Божије бескрајно, па се

надај да ће оно злоћу твоју претегнути. Замисли искру која је пала у море, може ли она опстати тамо и као таква даље се појављивати, и како је малена искра према мору тако је мален и грех према човекољубљу Божијем, па чак ни толики но и мањи, јер и море ма како да је велико своје границе има, а Божије човекољубље је безгранично.

Не говорим вам ово да бисте постали немарни, но желим да још ревноснији постанете. Јер често сам саветовао да у позоришта не идете, ти си савет мој иако си га чуо презрео и одлазио си тамо погазивши науку моју. Но немој се стидети да опет овамо дођеш и слушаш.

Слушао сам – рећи ћеш – али нисам сачувао па како могу и даље долазити?

Ти сам признајеш дакле да ниси то сачувао па се стидиш и срамиш а то значи исто као да ти сам и без мог прекора, узду на себе таквим признавањем мећеш и да је реч моја корена ухватила па те скоро и без мог присуства поука моја исправља.

Ниси сачувао? Али пошто си себе тако осудио до половине си сачувао, а ако и ниси сачувао опет си признао да ниси. Јер ко се сам прекорева да није испунио, тај се већ труди и да испуни. Јеси ли бацио ти око на какво зло, јеси ли

извршио безакоње? Јеси ли као заробљеник код блуднице остао, а после си се, пошто си из позоришта дошао и размислио, застидео? Дођи, јеси ли се већ под теретом своје злоће ожалостио? Помоли се Богу јер од поправљања ниси далеко.

Тешко мени ја сам слушао, али нисам сачувао, па како да идем у Цркву, и са каквим образом још да слушам, рећи ће ко.

Баш зато што сачувао ниси дођи у Цркву, да би кад поново чујеш сачувао. Зар ти неће и лекар ако те првим мелемом не излечи, следећи дан ставити други мелем?

Па не узима ли дрвосеча, када жели да неко дрво посече, секиру и не удара ли њоме под корен? Па ако по првом ударцу то бесплодно дрво не падне, не удара ли и по други и по четврти и по десети пут? Па и ти тако поступај јер дуб је блудница, или оно бесплодно дрво које храну само за желуце безумних свиња доноси. Она се у срцу твом кроз дуго времена укоренила и у дрвену ограду савест ти затворила. Реч је моја секира и ти си је један дан слушао. Али како да за један дан падне оно што се кроз толико дуго времена укоренило? Јер и двапут и трипут и сто и хиљаду пута да си чуо, ништа чудно не би било, само да такву силну и велику ствар, као што је та зла навика, пресечеш.

Ману су Јудеји јели па су опет мисирски лук тражили говорећи: “добро нам је у Мисиру било”. Тако је гнусна и худа ствар зла навика!

Ма да си и десет дана добродетелно живео, па и двадесет и тридесет, ја нећу бити уопште задовољан, нити ћу ти благодарити нити се с тобом зато побратимити, јер ја једно хоћу, а то је да не слабиш, да се стидиш и сам себе да осуђујеш.

Раније сам о љубави говорио, а ти си и после слушања, када си одавде изашао, отишао и ниси научено делом испунио. Но немој се пак, стидети да опет у Цркву дођеш. Или, стиди се, али при грешењу, а не при кајању. Где шта ти је ђаво учинио! Двоје треба разумети: грех и покајање. Грех је рана а покајање је мелем. И као што је тело ранама и лековима изложено, тако је исто и душа гресима и покајању. Но грех носи са собом стид, а покајање благу наду на боље.

Послушај ме, молим, с пажњом прати поуку да не би корист изгубио, а ја ћу морати поредак ствари мало побркати.

Рана и лек, грех и покајање. Рана се састоји у греху а лек у покајању. У рани је трулеж а у леку очишћење од трулежи. У греху је гној, у греху презрење, у греху подсмех, у покајању пак храброст, у покајању слобода, у покајању

очишћење од греха.

Слушај с пажњом.

Стид не одступа од греха, а са покајањем је храброст спојена. Добро размисли о ономе о чему говорим. Али сотона је пореметио тај поредак па је са грехом удружио храброст а са покајањем стид. Па ако и до ноћи буде трајало, нећу престати говорити док ово не разјаснимо. А како ми је дужност да обећање испуним, то не смем од тога одустати.

О рани и о мелему је реч. Рана садржи у себи гној, а мелем има снагу да тај гној очисти. Па како може бити да је у мелему гној, а у рани сила излечења. Зар немају и једно и друго своја властита својства? Или да ли се може једно као друго употребити и обратно?

Никако.

Пођимо од саме грешне душе да бисмо ово разумели. У греху се налази укор и са њим удружено бешчашће, а од покајања проистиче нада и покајање са собом има пост и оправдањем се обнавља као што је написано: “Опомени ме, да се судимо, казуј, да се оправдаш” (Ис. 43, 26), и “Праведан се шини ко је први у својој распри” (Пр.Сол. 18, 17). Али сотона, који је знао да се у самом греху стид као довољно средство за одвраћање грешника, крије, а у покајању је опет смелост, као опет довољно средство за обраћење покајниково

садржи, променио је тај поредак па је покајању стид подметнуо, а греху додао смелост.

А на који то начин?

Ја ћу објаснити.

А коме се год погибелна похота за блудницом распали, тај одмах као заробљеник око ње облеће, у стан јој одлази и без стида и срама се с њом грли. Чини дакле грех, а не осећа ту ни стид ни срам. И пошто је тамо грешно дело починио, враћа се натраг али се стиди да се покаје.

Неваљаоче! Када си се са блудницом грлио ниси се стидео, а кад си пошао да се покајеш стидиш се?

Па чега се он сада стиди, кажи ми, када се није стидео онда када је прељубу починио? Погано дело дакле, када је чинио није се стидео, а да то речима исповеди стиди се?

То је ђаволова превара. Не допушта му да се стиди док греши и излаже га јавној бешчести пошто зна, да ако се човек застиди од греха ће одступити, напротив при покајању га стидом обасипа, јер зна да се неће ни покајати док се буде стидео.

Два дакле зла чини. И на грех подстиче и од покајања одвраћа.

Та чега се ти стидиш кад се ниси онда стидео када си блуд чинио. А да ли се стидиш када

мелем на рану привијаш? Стидиш се да се од греха ослободиш, а боље би било да си се стидео онда када си грешио. Ниси се стидео да се у прељубу увалиш, а сада се стидиш да праведником постанеш?

“Опомени ме, да се судимо, казуј да се оправдаш”.

О, човекољубља владичина! Није рекао да се не казниш, него “да се оправдаш”. Зар није грешнику и то доста што га не кажњаваш већ га и праведником чиниш? Тако је доиста! Но пази пажљиво на беседу. Праведником – говори – учинићу га.

А кад је Бог, запитаће ко, тако што учинио?

Кад је разбојника спасао. И то само зато што је овај садругу казао: “Зар се ти не бојиш Бога, А ми смо праведно осуђени, јер примамо по својим дјелима као што смо заслужили” одговорио му је Исус: “Заиста ти кажем, данас ћеш бити са мном у рају” (Лук. 23, 40-43). Није му рекао: Ослобађам те од муке и казне, но оправданог га уводи у рај.

Јеси ли видео како се разбојник исповешћу оправдао?

Бог је веома човекољубив. Он сина не поштеди да роба поштеди, предаде јединородног сина да неблагодарне робове искупи, и крв сина свога наместо цене положи.

О човекољубља Божијег! Па

немој ми више говорити: “Много сам згрешио, па како се могу спасити”? Ти не можеш, али Господ твој који грехе исправља, може то. Слушај усрдно ове речи.

Бог грехе са нас спира тако да им се ни траг после не може препознати, а то при телесном лечењу није могуће, јер ако се много лекар труди и мелемом рану облаже, опет ће само рану залечити, а белега ће свагда рану која је на лицу била показивати. И лекар свашта употребљава да белегу избрише али не може, јер му се супротставља у томе природна слабост и недостатак искуства као и немоћ лекова. А кад Бог спира грехе ни знака не оставља, нити допушта да икакав траг ту заостане но са излечењем заједно и првобитну лепоту враћа, те се избављење од муке и оправдање дарива и онога што је сагрешио изједначава са оним који никада није сагрешио, пошто грех Он тако истребљује и уништава као да га никада није ни било. Он грех тако чисти да му ни белеге, ни трага, ни примедбе па ни сенке не оставља.

Но где имамо пример за то? Јер је потребно да и доказе мојој беседи придодам, но не од себе закључујући, но Светим Писмом потврђујући како би несумњиву наду имали.

Ја ћу вам као пример навести људе изранављене и цео

народ који у ранама, гноју па и црвима беше, који се у смртоносној болести налазио па се опет избавио и то тако да му ни белеге остало није, нити се траг нити место ране познаваше. И тај народ не имаде само једно, ни две ни три ни четири ране, но од пете до главе беше сав крастав. Усмерите пажњу на ово што говорим, јер ова спасоносна реч тиче се свих нас, пошто лек бољи од сваког лекарског припрема и какав ни сами цареви не могу спремити. А у чему се састоји царска моћ? Он има власт да из тамнице ослободи, али од пакла да те избави нема. Новцем те може даривати али ти душу спасити не може. А ја вас покрову покајања предајем да би увидели и познали крепост и силу његову а и уверили се да га грех не може победити, нити има тог безакоња које би његовој моћи нашкодило. А навешћу вам не једног, не два, не три, но многе хиљаде оужених, окрастаних и безбројним гресима зараженим који су се помоћу покајања спасли и то тако да им од пређашњих рана ни трага ни белега не остаде. Но пазите добро на ово о чему говорим, и не само пазите, но и упамтите, да бисте оне који су код кућа остали, поучити могли и на тај начин њих, који су за корист данашње беседе оштећени, на веће усрђе побудили.

Нека нам предстане сада

Исаија који је видео серафиме и чуо ону тајанствену песму и о Христу много шта пророковаше, па га запитајмо шта је оно он говорио?

“Утвара Исаије сина Амосова, коју видје за Јуду и за Јерусалим” (Ис. 1, 1).

Па објави ми ту утвару, коју си видео , објави ми молим те.

“Чујте, небеса и слушај, земљо; јер Господ говори”.

Та ти друго обећа, а друго казујеш?

Шта сам друго обећао?

Кад поче проповедати рекао си: “ Утвара за Јуду и за Јерусалим”, па пошто си и Јуду и Јерусалим опоменуо с небом разговараш, а када опет управиш свој говор к земљи слушамо те, где, заобилазећи словесне људе, са бесловесним стихијама разавараш.

Јесте. Чиним ја то, али зато што разумни и од неразумних неразумнији посташе. И не само зато, но као што Мојсије мораде, када намери да Јудеје у обећану земљу уведе а мислећи на оно што ће се догодити (тј. да ће они заповеђено занемарити), говорити: “Чујте небеса и слушај земљо речи из уста мојих: засведочићу вам небом и земљом” да ћете се ви у све народе расејати, ако Господа Бога оставите када уђете у обећану земљу. Тако је и Исаија, који је живео у времену када се та претња

делом испунила и када за сведока није имао давно умрлог Мојсија нити друге њему сличне примере, морао је исте силе за своје сведочанство призвати, а којима се и сам Мојсије уверио. Ето, ви остависте Бога па и од завета одпадосте!

Па како и Мојсија за сведока да узмем, када је умро и скончао. А како и Арона, кад је и он преминуо?

Ако не можеш – одговара – мене да узмеш, а ти се на силе позови јер сам се и сам, док још у животу бејаш, за касније догађаје о којима сам говорио не са Ароним, нити овим нити другим, јер сви беху смртни, но са стихијама које су преостале засведочавао: “Да им засвједочим небом и земљом” (5. Мој. 31, 28) тако је говорио Мојсије. А тако и Исаја вели: “Чујте, небеса, и слушај земљу” премда му је мојсије заповедио, да њих за сведоке узме.

И на стихије се не само ради тога позива, но још и зато, што је то Јудејима говорио.

“Слушај небо”, јер си ману као кишу пустило. И “земља нека чује” јер она беше та која препелице даваше. “Слушај небо”, јер ти си ману доле пустило, ти се ниси твојој природи подобно појавило, но иако си горе било, гумну си се уподобило, и “земља нека чује” јере и она доле беше а

без претходне припреме трпезу је поставила, природа јој је истина и била препрека, али је то благодат надоместила. Беез садејства волова влаће готово беше, нити су биле потребне куварске руке нити њихова наређења, јер им освећени извор мане уместо свега служаше. Природа је на своју слабост заборавила, јер ни одеће им се не цепаху, нити обуђа овештеваше, но све своју услугу пружаше.

“Чујте, небеса, и слушај земљо” јер се Господ, ако се и сва та добротинства забораву нису предала, опет бешчасти. А коме да говорим ако не вама, јер нема човека који би послушао. Ево ја дођох и нема човека, говорих и нема слушалаца, па са безразумним зато разговарам, зато што разумни у подлост неразумних западоше. А зато је и други пророк рекао: “Послушај ме олтару, послушај” кад виде да цар бесни, кумири се поштују а Бог презире и да су сви остали уплашени.

С камење се у разговор упушташ?

Заиста – одговара – јер је цар неосетљивији и од самог камења постао.

“Послушај ме олтару, послушај: тако говори Господ” – и у тај мах – “распаде се олтар”! Камен је послушао, камен се стресао и жртву просуо; а човек не хте послушати, већ “пружи руку своју”

да пророка зграби; но рука му се одузе.

Обрати пажњу шта је Бог учинио, погледај на његово милосрђе и грех роба.

А зашто му пре није руку осушио?

Да се распадом камена умудри. Да се камен није распао, ја бих те поштедео, али пошто се камен распао а ти си у злоћи непоправљив остао, зато гнев мој на тебе изливам. “Пружи руку” да шчепа пророка “и рука му се осуши”. Па ако и беху ту знакови непобедивости постављени, ако беше ту и мноштво војника и војсковође, па и стража велика ту беше присутна, он опет “своју руку не могаше натраг повратити” но остаде проповедајући злочаст и победу благочасти, Божије милосрђе и цареву охолост. “Повратити је себи не могаше”.

Но да не бисмо овако, са теме на тему прелазећи, заборавили на оно о чему смо говорили, показаћемо оно што смо обећали. А шта смо обећали? То, да ако се ко, ма колико грешан био, покаје и добро учини, да ће Бог све те грехе загладити, да им ни белеге, ни трага па ни било шта видљиво остати неће. Ово сам обећао, а потрудићу се и да докажем то.

“Чујте, небеса, и слушај земљу; јер Господ говори” (Ис. 1, 2).

Кажи ми шта говори?

“Синове одгојих и подигох, а они се одвргоше мене. Во познаје господара својега” (ето их и од скотова неразумнијих!) “и магарац јасле господара својега” (ево их и од магараца неразумнијих!) “ а Израилъ не познаје мене, и народ мој не разумије. Јао грешна народа!”

А зашто, рећи ће ко, зар нема наде на спасење? Зашто узвикујеш “јао”? Кажи ми, зар нема лека? Зашто тугујеш?

Зато што сам мелем већ привијао, а болест није устукнула, па сам зато одустао. А оплакујући узвиком “јао” жену подражава. Јао! и добро чини. Молим за непрекидну пажњу.

Зашто говори јао!

Зато што се то чини и при физичкој опасности. Јер и лекар када нема наде да болесник поврати здравље, тугује и плаче као и породица болесника што уздише иако све то узалуд бива, јер ако болесник треба да умре, па ако се и цео свет заплаче, неће га подићи и плач овај само из туге произилази, а не зато што је тиме могуће болеснику здравље повратити. Са душом пак не бива тако, јер често се догађа, ако онај који је душом умро, после плакања васкрсне. А зашто? Зато што умрло тело помоћу човечанске силе не устаје, а умрла се душа покајањем подиже.

Зато ако блудника видиш, заплачи и често ће се десити да он устане, као што је апостол Павле не само писао и саветовао, но и сузе ронећи плакао, када је некога од вас поучавао.

Па нека је то тако, зашто плачеш када поучаваш?

Да би ако поука не помогне сузе помогле.

Па је зато пророк наглас закукао, а и Господ је јадиковао предвиђајући пад Јерусалима говорећи: “Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем послане теби” (Мат. 23, 37) и тиме га је, као онај који плаче и као већ палог позивао да се поправи.

Јао! “Да гријешна народа” (Ис. 1, 4).

Ето нездрава тела! Опажаш ли како је цео народ у ранама? Свакакве казне сам на вас пуштао, а злоћа ваша се још не истреби. “Све се више одмећете, сва је глава болесна и све срце изнемогло. Од пете до главе нема ништа здрава”.

Нове ствари. Та не говораше ли мало пре: “Сјемена зликовачкога, синова покваренијех! Оставише Господа, презреше свеца Израилјева” и “Јао да гријешна народа”. Плачеш, кукаш, цвилиш и ране бројиш, а после опет говориш: “Сва је глава болесна и све срце изнемогло”.

Пази.

Раном називамо случај када су сви делови тела здрави а само је један болестан и неосетљив. Овде пак пророк износи да је цело тело рана. “Сва је глава болесна и све срце изнемогло, па нема ране која је упаљена. Од главе до пете не може се мелемом помоћи нити било чиме другим, ни завојем, ни уљем не може се ублажити. Земља је ваша пуста, градови ваши огњем попаљени; ваше њиве једу туђини”. И ја сам све ово на вас пустио и не хтедoste се поправити; ја сам све, што сам знао, употребио а болесник је као и пре остао у мртвилу. У осталом: “Чујте реч Господњу, кнезови Содомски и Гоморски! Шта ће ми мноштво жртава ваших?”

Шта? зар Содомљанима говори?

Никако, но Јудеје Содомљанима назива. Јер чим је примећено да Јудеји њиховим обичајима подражавају, одмах им је и име промењено. “Чујте реч Господњу, кнезови Содомски и Гоморски! Шта ће ми мноштво жртава ваших? вели Господ. Сит сам жртава паљеница од овнова и претилина од гојене стоке, и не марим за крв јунади и јагњади и јаради. Не приносите више жртве залудне; на кад гадим се; а о младицама и суботама не могу подносити безакоња. На празнике ваше мрзи душа моја, досадише ми,

додија ми подносити. Зато кад ширите руке своје, заклањам очи своје од вас.”

Па има ли шта што би овој срцби било равно? Пророк небом посведочује, сузе рони, плаче, цвили и о Израилју говори: “Сва је глава болесна и све срце изнемогло”, а Бог се срти, па не прима жртава, ни младина, ни празника, ни чиста брашна, ни молитви ни подизања руку.

Да ли виде рану дакле? Виде ли неизлечиву болест и то не једнога, ни двојице ни десеторице него толико хиљада? Па шта беше после свега тога? “Умијте се – говори – и очистите се”.

Па постоји ли неки грех због којег би морали очајавати? Сам Бог говори: “Нећу вас саслушати” па и опет додаје: “Умијте се”.

Па због чега си оно пре говорио?

Због двоструке користи. Прво да би уплашио, а ово друго да бих привукао.

Али ако нећеш више да их слушаш онда ни они не могу имати наде да ће се спасти, а кад наде немају, зашто им говори: “Умијте се”?

Он је човекољубиви отац, један благ и од сваког оца милостивији. Па зато и говори: “Шта ћу учинити са Јудејом?” да би се ти уверио да Он то као Отац говори.

Па не знаш ти шта с њом да учиниш?

Знам, но нећу. Својство греха захтева, но величанство милосрђа чини ме уздржаним.

Шта да ти учиним? Да опростим, али постаћеш лењији? Да те поразим, али моје благо срце то не подноси? Шта да учиним? Да те као Содому са земљом сравним или као Гомору да те разорим? Али наставља “Устрептало је срце моје у мени” (Ос. 11, 8).

Бестрасни дакле, страсног човека подражава, или тачније: човекољубиву мајку.

“Устрептало је”. Јер тако и жена по природи мајчинској о своме детету говори, устрепта ми срце моје. Па и тим изразом није био задовољан, но је рекао: “Смео сам се у моме раскајању”.

Па зар Бог да се смете?

Нек не буде то, даље с тим. Бог не може да се смете, но као но као што сам малочас поменуо, Он се прилагођава нашим речима: “Устрептало је срце моје у мени; умијте се и чисти ћете бити”.

Па у чему се састоји обећање наше?

У томе да, када Бог покајане грешнике прима, тако их, па макар да су и безбројним гресима изранављени и окрастани, лечи да на њима ни трага од грехова не заостаје, па ни знака, и ништа што би на то подсећало. “Умијте се,

очистите се, уклоните злоћу дијела својих исоред очију мојих; Учите се добро чинити” (Ис. 1, 16-17).

А какво добро заповедаш?

“Исправљајте потлаченога, дајите правицу сироти, браните удовицу” (Ис. 1, 17).

Па нису ни тешке ове заповести, већ су потпуно у складу са нашом природом. Јер милост, и то према женама показивати је добро дело.

А, “тада дођите, па ћемо се судити”.

Ви само мали део испуните а ја ћу остало придодати. Мало ми дајте, а ја све дајем.

“Дођите!”

А куда?

К мени – одговара – кога сте раздражили, кога сте расрдили, к мени који сам рекао: “Нећу вас чути” да би, пошто бисте се претње уплашили, срцбу моју накупили. Дођите, дакле к оном, који вас не хтеде саслушати, да вас саслуша.

А шта ћеш учинити?

Та нећу оставити ни трага, ни белеге, ни знака. “Дођите, вели Господ, па ћемо се судити” и додаје: па и “ако гријеси ваши буду као скерлет, постаће бијели као снијег”.

Ето видите! Нема знака, нема мрље, но једна цветајућа чистоћа.

А “ако буду црвени као црвац, постаће као вуна”. Нема

дакле црнила ни белега.

А како се ово остварује?

Никако другачије већ по обећањима Божијим. “Јер Господња уста беху која ово изговорише”.

И тако си сада схватио не смо величанственост обећања, но и достојанственост онога који је то даровао, јер је све могуће Богу, који може и од прљавог чисто да начини. Зато сада, када смо се о леку покајања посведочили, слушајмо Бога и славимо га, јер је његова слава и власт у све векове, амин.